

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 31. Δεκεμβρίου 4.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΣ Δ. ΔΟ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΩΝ.

(Εκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις πρὸς τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 865.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις πρὸς τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆς λίρας	4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰορδίᾳ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιὲν καθογητὴ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἰοῦντάτοτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορήματα εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμῆν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὅλων γραφικῶν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωθεσίας.

• Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.

• Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.

• Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.

• Χειρουργικῆς.

Ἐπιπέδα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημικῶν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτιέν, εὕρισκεται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ἀλόκληρον εἰς σελίδων 836 εἰς 4ου, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὀρακίων εἰκονογραφικῶν — καὶ τιμᾶται, ὁμιμένον ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδειον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορρημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 4: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἀναλογίαν ἑκαττον ἀντίτυπον.

Ὅστις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτυπον δραχ. 75 εἰς ἀγορᾶς διαφόρων κατ' αὐτῷ εὕρισκόμενων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θίβει εἰς χεῖρας ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous. —

Αἱ παραγγεῖλαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιέν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδερῖτου.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΤΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΜΙΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΛΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδου ἀριθ. φυλ. 30.)

Τὴν ἐσπέραν λοιπὸν ἐκείνην καὶ τὴν ἐπαύριον μόνος λόγος ἐγένετο περὶ ἐμοῦ, καὶ ἐδῶ τώρα εἶναι ἡ δόξα μου· διότι, ἐλεγον, οἱ ἀξιόμαχοι τῷ ὄντι ἑλληνοπαῖδες, ἐκεῖνοι, οἵτινες τὰς ἀγίας εἰκόνας καὶ τὰ δῶπλα τῶν θυμιάζουν μόνον, καὶ ἐπικνελάμβανον ἀδιακόπως.

— Εἶδατ' ὄρε, σήμερα μᾶς ἐντροβίωσ' ἕνα φράγκος· (καὶ ἐννοεῖτε, ὅτι ἤμην ἐγὼ, διότι δὲν ἤλλαξα τὴν ἐνδυμασίαν μου) γειά σ' ὄρε. φράγκο! τὸν ξάπλωσε χάμω, καὶ ἀπέκει φόρα τὸ κάνει μὲ, καὶ τοὺς πήραμε.

— Καὶ σὺ δὲ τότε, φαντάσου, πῶς ἐκολακέυστο.

— Δηλαδὴ ἐκολάκευα τὴν τύχην.

— Μετριοφροσύνη! πλὴν βέβαια, μετριοφροσύνη εἶναι ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀληθῶς γενναίου, αὐτὸ θὰ εἴπῃ, παλλικάρη τιμημένο, παλλικάρη καθὼς πρέπει, ὅπως συνήθως λέγομεν.

— Τίποτε· τύχη, τύχη διέπει τὴν τύχην τοῦ κόσμου τούτου, καὶ τώρα ἀμέσως θέλετε πεισθῆ, καὶ θὰ πιστεύσητε, ὅτι καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον ἀπαιτεῖται τύχη.

— Δηλαδὴ φρόνησις, καλὴ κρίσις.

— Δηλαδὴ συνήθως τρέλλα, ἀπερὶσκεψία.

— Δὲν εἰσεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ φιλονεικῶ περὶ οὗτινος ἀδυνατεῖ νὰ ἀντιληφθῇ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ του ὁ ἄνθρωπος, πλὴν λέγω, ὅτι ἡ τύχη εἶναι τὸ ἄλλας, τὸ ὅποιον τίθεται παντοῦ.

— Τότε λοιπὸν, τύχην καλεῖς τὴν θεῖαν πρόνοιαν.

— Ἄφες τὰ θεῖα, διότι θεὸς εἰς τὰ ἀνθρώπινα δὲν ἀναμιγνύεται, νομιζῶ, ἀφ' ἧς κτίσας τὸν κόσμον, ἔθεσε τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον, ἔδωκεν αὐτῷ νόμους, δι' ὧν νὰ πολιτευθῆται ἀσφαλῶς ἀπέναντι τῆς θεῖας ἐξουσίας του, καὶ νὰ προσπέρηται ἀπέ-

ναντι τῶν ὁμοίων του. Νόμοι, οἵτινες ἀπὸ νοημοσύνης τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐγκεχαραγμένοι εἰς τὴν καρδίαν, εἰς τὸν νοῦν, τὸ λογικόν του!

— Ὁ νοῦς! τὸ λογικόν! λέξεις, εἰς τὰς ὁποίας, ὅσην καὶ ἂν διδωμεν ἔμφρασιν, πάντοτε ἐκφράζουσι τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις οὐδέποτε ἐπολιτεύθη ἄλλως, ἢ ὅπως αἱ περιστάσεις, τὸ φέρον τὸν ἔφερον.

Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι ὑπῆρξαν τῶ ὄντι καὶ δαιμόνιά τινα πνεύματα, τὰ ὁποία ἐγέννησαν περιστάσεις σπουδαίας, πλὴν ἂν καὶ τὰς ἐγέννησαν ἐκ τῆς συζεύξεως δύο γεγονότων, δύο περιστατικῶν, καθὼς ἐκ τῆς συζεύξεως δύο ἰδεῶν γεννᾶται μία τρίτη, μολαταῦτα, ὅταν ἡ ἀφηρημένη αὐτῆ ἰδέα ἢ λεγομένη — τύχη — τοὺς ἐγκατέλειψεν, ὑπέκυψαν εἰς τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων, καὶ δὲν ἠδυνήθησαν τότε πολλοὶ ὁμοῦ νὰ κινήσωσι μίαν δοκὸν, ἐνῶ εἰς ἐξ αὐτῶν πρότερον, δι' ἐνὸς καὶ μόνου δακτύλου ἐκίνει τὸν κόσμον ὀλόκληρον· τὸ ὅποιον θὰ εἶπῃ . .

— Τὸ ὅποιον θὰ εἶπῃ, νὰ ἀφήσητε τὰς φιλοσοφίας, σεβαστὴ Παπουλάκε· καὶ σὺ, γενναϊώτατε Προηγούμενε, νὰ τελειώσῃς ταχύτερον, παρακαλῶ, τὸ παραμῦθι σου, πρὶν ἢ κρᾶζουσι τὰ ὀρνίθια . . .

— Ἀρκεῖ νὰ μ' ἀφήσητε.

— Θέλομεν δὲν θέλομεν, ἴσως τελειώσῃς μίαν ὥραν ἀρχήτερα.

— Δὲν μᾶς λέγεις, ἀδελφέ, ὅτι ἐπλήρωσες τὰ ἐξόδα τοῦ δείπνου, διότι εἶχες σκοπὸν ν' ἀποστηθίσῃς τὰ παραμῦθιά σου, καὶ ἐξήτης μὲ τὸ κρασί, χειροκροτήματα; χειροκροτήσατε, κύριοι.

Τὰκ, τὰκ, τὰκ· ἐχειροκροτεῖ τὸ οἶνοβαρὲς ἵπποτικὸν συμβούλιον, καὶ ἐβλεπες κατόπιν, ὅτι ἐδῶ μὲν ὁ εἰς ἐσκέπτετο περὶ τῆς ἀδυναμίας του, στηρίζων τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν· ἐκεῖ δὲ ὁ ἕτερος ἠσθάνετο, ὅτι καὶ τι εἶχε καταπλακῶσαι τὸν στόμαχόν του καὶ ἐστενοχωρεῖτο — ὁ τρίτος ἐζήτηε φιλονεικίας, — ὁ τέταρτος ἤρχιζε νὰ νυστάζῃ καὶ ἄλλος ἐφώναζε κρασί, κρασί . . .

— Κρασί! Γερονικόλα· κρασί! ἐπανελάμβανον ὄλοι . . . Ἀλλ' ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Παπουλάκου ἐτηλεγράφει — Ὀχι! καὶ ὁ Προηγούμενος ἐπεβεβαίωσεν τότε ὁ Γερονικόλας ἐναπέμνε ἀκίνητος, μὲ τὸ ἀγγεῖον εἰς χεῖρας, ὡς τρατιώτης πυροβολιστῆς, εἰς τὸν ὅποιον ἐπρόσταζαν, πῦρ, καὶ ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ θέσῃ αὐτὸ — στήθι τὸν κρᾶζουσι. Ἰστατο λοιπὸν, ἀναμένων νεωτέραν προσταγῆν.

— Τί στέκεις Γερονικόλα! γρήγορα φέρε κρασί.

— Δὲν ἔχει φαίνεται ἄλλο, ἐπρόλαβε νὰ εἶπῃ ὁ Προηγούμενος, καὶ ἀνένευσεν αὐθεντικῶς πρὸς αὐτόν.

— Δὲν ἔχει ἄλλο, παιδιά μου, ἐσώθη· ἐπανελάβε καὶ αὐτός.

— Νὰ πᾶς νὰ εὕρῃς.

— Ὁ Γερονικόλας ἀνέβλεψε τὸν Προηγούμενον.

— Νὰ πᾶς Γερονικόλα· φύγε ἀπ' ἐμπρὸς μας μόνον, ὡς νὰ τὸν ἔλεγε συνθηματικῶς.

— Πάγω, παιδιά μου, ἀπήνησεν ὁ Γερονικόλας, ἐνόησας τὸ σύνθημα· ἀλλὰ δὲν εἰζέυρω ἂν εὕρισκω ἀνοικτὰ τέτοια ὥρα!

— Κτύπα, βρόντα, σπάσε τὴν θύραν, καὶ ἂν δὲν ἀρκῇ, κρᾶζε κἀν-
ένα ἀπὸ ἡμᾶς, εἶπε τὸ ἀρκουδίον.

— Αὐτὸ σκοπεῖω νὰ κάμω, βέβαια.

— Εὐγε! Γερονικόλα· τί λαμπρὸς ἀνθρωπος αὐτὸς ὁ Γερονικόλας!

— Ὦ, εἶναι ἀτίμητος, ὅσον τιμημένο καὶ ἀλατισμένον ἦτο τὸ σπογγάτο του. — Λέγε τώρα σὺ, Προηγούμενε — Μᾶς συγχωρεῖς ἂν ἐλησμονήσαμεν, ὅτι εἶχες καὶ νὰ διηγηθῇς.

— Λέγε, λέγε! — τὰ σκοτώματα διὰ μίαν ἐλιά.—

— Καὶ ἄλλα τινα ἀκόμη σκοτώματα πραγματικὰ ἔχω νὰ εἶπῶ.

— Ἐχομεν τόσην περιέργειαν, ὅσην ἀδυναμίαν σὺ νὰ διηγή-
σαι.

— Τὸ ἐζητήσατε, νομίζω.

— Μάλιστα! καὶ, ἔχει δίκαιον ὁ Προηγούμενος, τὸ ἐζητήσαμεν.

— Λοιπὸν, Κύριοί μου, ἐξηκολούθησεν οὗτος, τὴν ἐσπέραν τῆς μά-
χης κατασκηνώσαμεν ἕως διακόσιοι, ἐπὶ τοῦ λοφίσκου, τὸν ὅποιον ἐκου-
ριεύσαμεν κατατροπώσαντες τὴν ὀπισθοφυλακὴν τοῦ εἰσελθόντος ἐ-
νώπιον ἡμῶν Τουρκικοῦ στρατοῦ, ἐντὸς τοῦ φρουρίου τῆς Ἄρτης, καὶ
κάθις ἐξ ἡμῶν ἐφρουρεῖ τὴν νύκτα ἐκείνην ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐ-
γὼ ἐκοιμώμην εἰσέτι, παραχωμένος μὲ τινας ἄλλους εἰς μίαν ἄκραν
μεταξὺ δύο θάμνων, ὅτε κρότος πυροβόλων καὶ ἡχος σαλπύγγων μᾶς
ἀφύπνισεν· ἐντρομοὶ ἠρπάσαμεν τὰ ὄπλα καὶ εἰτενάχθημεν ἔξω. Ὁ ἡ-
λιος πρὸ πολλοῦ ἀνατείλλας, ἐκρύπτετο εἰς πικνὰ νέφη· ἐβρίψαμεν τότε
βλέμμα διερευνητικὸν περὶ ἡμᾶς, καὶ εἶδαμεν, ὅτι εἰς μικρὰν ἀπόστα-
σιν παρήρχοντο ἀποσπάσματα ἐχθρικοῦ στρατοῦ, τὰ ὁποία ἀνελθόντες
ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὅπου εἶχομεν ἀφήσει ἀφ' ἐσπέρας τοὺς συνταίριους
ἡμῶν, εἶδομεν, ὅτι παρετάττοντο πολυπληθῆ.

Τινὲς τῶν ἡμετέρων, οἱ τολμηρότεροι, εἶχον καταβῆ εἰς τοὺς
πρόποδας τοῦ λόφου καὶ ἐκεῖ ἐστησαν σποραδικὸν πυροβολισμόν, ὅσ-
τις ἀπησχάλει τοὺς πρώτους παραταχθέντας· ἐντούτοις τὸ πῦρ τοῦ
ἐχθροῦ ἐγένετο ζωηρότερον καὶ τὸ ἡμέτερον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγ-
μὴν ἐντονώτερον, διότι πολλοὶ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες κατὰ τὴν νύ-
κτα εἶχον καταφύγει εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη, ὑποπτεύοντες ὡς ἐμ-
πειρότεροι, ἐφοδον τινα διὰ νυκτὸς εἰς τὰ ἀσθενῆ ὀχυρώματά των
ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἤδη κατοπτεύοντες τὸν κίνδυνον τῶν ὀλίγων
ἡμῶν, ἔτρεχον εἰς βοήθειαν, διότι ἡ ὁσμὴ τῆς πυρίτιδος καὶ τῶν ἀ-
δελφῶν ὁ κίνδυνος ἀδύνατον ἦτον ν' ἀφήσῃ νὰ κοιμηθῶσι τῆς ἑλλη-
νικῆς καρδίας των τὰ αἰσθήματα. Ἐτρεχον λοιπὸν καὶ κατήρχοντο
ἀπὸ διαφόρους θέσεις καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ μάχη ἐγένετο
συστηματικῆ, καθόσον ἐφθασε πρὸς ἡμᾶς καὶ ἐπικουρία ἐκ τοῦ γενικοῦ
στρατοπέδου μετὰ πολεμοφοδίων, τῶν ὁποίων μεγίστην εἶχομεν
ἀνάγκην. Πολλὰς ἀπληγισμένας ἐφόδους ἔκαμεν ὁ ἐχθρὸς καθ' ἡμῶν,
ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπιάζε νὰ μᾶς σκορπίσῃ ἐκεῖθεν καὶ ἰδοὺ ἠναγκαζέτο
νὰ ὀπισθοχωρῇ μετὰ πολλῆς του ζημίας.

Οἱ ἡμέτεροι λοιπὸν εἰς πᾶσαν ἐπισθοχώρησιν, ἔκραζον — ἐμπρὸς

ὄρε! νὰ τοὺς πάρωμε ὄρε! — ἀλλ' οὐδεμία ἐγένετο ἔξοδος, διότι καθεὶς ἔβλεπεν, ὅτι ἐνώπιον ἡμῶν ὑπῆρχε δύναμις τακτικοῦ στρατοῦ συγκεντρωμένη, καὶ μᾶλλον ἀνεμένωμεν τὴν γενικὴν αὐτῶν ἔφοδον, καθ' ἣν ἀδύνατον ἦτο νὰ ἀνθέξωμεν· ἀλλ' ἐντούτοις ὁ ἐνθουσιασμὸς ἦτο μέγας καὶ τὸ ὄνομα τοῦ φράγκου, διέτρεχεν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ὡς νὰ μὲ ἐπροκάλουν νὰ τεθῶ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν εἰς ἔξοδον.

— Χά! χά! ἐδῶ σὲ θέλω, γενάτε μου! ὦ, δόξα!

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, ἡ δόξα εἶναι τὸ γλυκύτερον αἴσθημα τῆς ἀκατανοήτου καρδίας τοῦ ἀνθρώπου. Μόλις ἠκούσθη τὸ ὄνομα φράγκος, ποῦ εἶναι ὁ φράγκος; καὶ πάραυτα ἠσθάνθη τὴν καρδίαν μου νὰ πάλλῃ σφοδρᾶ, τὰ ὦτα μου ἐδόμθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ μου δὲν ἔβλεπον πλέον καὶ ἡ χεὶρ μου ἔρριψε χαμαὶ τὸ πυροβόλον διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὴν σπάθην καὶ νὰ βιβθῶ ἐξῶ, καθ' ἣν στιγμὴν διὰ τριτὴν φορὰν ἀπεκρούοντο τὰ ἐχθρικά ἀποσπάσματα, ἐξαίμουντα μυριάς βλασφημίας, σατανικοὺς ἐξορκισμούς. Πλὴν μόλις ἠγέρθη καὶ βλέπω ἐνώπιόν μου ἀναπεπταμένον μέλανα μανδύαν, καὶ μία φωνὴ νὰ μὲ κρᾶζῃ.

— Δὲν εἶσαι μόνος φράγκος, εἶμαι κ' ἐγὼ! μαζῇ μου παλλικάρια!

Ὁ μανδύας ἔρριφθη ὡς ἀστραπὴ πρὸς τὸ κατωφερὲς τοῦ λόφου, καὶ ἐγὼ ἐκπεπληγμένος, ἔβλεπα ἐπὶ ὄρκον, ὡσεὶ φάσμα δαιμόνιον τὸν μανδύαν ἐκείνον, ὅστις μὲ ὀλίγους περὶ αὐτὸν ἐσφαζε καὶ διεσκόρπιζε τὸν ἐχθρὸν, ὅπου ἐτόλμα νὰ συσσωματωθῆ, ὡς λύκος ἐντὸς ποιμνίου προβάτων· ἐκ τῶν ὀλίγων ὅμως περὶ αὐτὸν, ἕνα πρὸς ἕνα κατέβηκεν ἡ βροχὴ τῶν ἐχθρικών μολυβδοβόλων καὶ ἐπὶ τέλους ὁ μανδύας, ἀφοῦ ἐκρούθη ἐντὸς κύματος ἐχθρῶν καὶ ἐνομιζόμενος αὐτὸν καταπατηθέντα, αἰφνης ἀναφαίνεται μὲ κόμην ἀνορθωμένην πρὸς τὴν ἐτέραν ἄκρην τοῦ λόφου, καὶ ἐκεῖ φαίνεται, ὅτι ἦλθε νὰ ἐπακουσθῆσθαι τὸ κατὰκοπον σῶμά του ἐπὶ στελέγους ἀρούς, διὰ νὰ ἀναπνεύσουν οἱ ἀσθμαίνοντες πνεύμονές του· τὸν εἶδομεν νὰ γονατίσῃ, νὰ φέρῃ τὰς χεῖρας πρὸς τὴν ζώνην του, καὶ δύο πιστόλια νὰ κενωθῶσιν ἐναντίον τῶν κατ' αὐτοῦ ἐπιτεθέντων ἐχθρῶν, ὡσεὶ κοράκων ἐπὶ ἐρριμμένου πτώματος, διότι πτώμα ἐπέσε καὶ ὁ μανδύας, ὡς ἂν ἡ ψυχὴ του νὰ ἐμπεριείχετο εἰς τὸ πῦρ τῶν πιστολίων, τὰ ὅποια ἅμα κενώσας ἐξέπνευσεν.

— Ὁρέ! τὸ φράγκο· ὄρε μᾶς τὸν πήραν! ἠγέρθη μία φωνὴ δι' ὅλης τῆς ἐχυρωμένης γραμμῆς ἡμῶν, καὶ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ἐφθασε μέχρι ἐμοῦ τὸ ὄνομα, Ζωγράφος. . . .

— Ἄ! τὸν ταλαίπωρον! ἦτον ὁ φίλος μας Ζωγράφος; αἰωνία του ἡ μνήμη!

— Ὁ Ζωγράφος, ὁ φίλος ἡμῶν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν βουλήθειαν ἐδράμομεν ἀλλ' ἤδη εἶχε πέσει ἡ κεφαλὴ του εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων, οἵτινες ἔρριφθησαν ὡσεὶ ὄνονα ἐπ' αὐτοῦ. — Ἐφθάσαμεν ἐν καιρῷ πρὶν εἰ τὰ σαρκοφθόρα βράμψη των διαμελίωσιν αὐτὸν ὀλοτελῶς, καὶ τοὺς ἀπεκρούσαμεν παρελάθωμεν τότε τὸν νεκρὸν εἰς τὰ ἐχυρώματά μας, καὶ ἐν

τῷ ἅμα λάκκος βαθύς ὑπὸ τὴν ρίζαν πύκνης ἐδέχθη τοῦ γενναίου τούτου τὸ ἀκέραιον σῶμα, καὶ ὁ λίθος τῆς αἰωνιότητος ἐκάλυψε τὰ ὄσα, πλὴν ὄχι καὶ τὴν μνήμην του. . . .

— Αἶ, καλότυχε, μὲ συνεκίνησες, καὶ ὅλη ἡ πρὸς διασκέδασιν διάθεσίς μου ἐχάθη, εἶπεν ὁ Δούξ.

— Καὶ ἐντούτοις, κύριοι, λησμονεῖτε τὰ χριστιανικώτερα καθήκοντά σας, εἶπε τὸ ἀρκουδιον.

— Τὰ ποῖα; ἠρώτησάν τινες.

— Νὰ πῖωμεν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ φίλου μας, καθὼς αὔριον τὸ ἐσπέρας, διόλου παράδοξον, νὰ πῖνωμεν ὑπὲρ τινος ἐξ ἡμῶν.

— Ὁ Παπουλάκος ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἑταστικόν.

— Τί μὲ καλοβλέπεις, βρασσαφῶρε μου, θὰ μὲ ἀγοράσῃς; δὲν ἀξίζω, καλότυχε, ἕνα λεπτὸ ὑστερον ὅμως ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας θὰ κοστίζω ἀρκετάς δραχμάς καὶ θὰ ζητήσῃς νὰ μὲ πωλήσῃς καὶ δὲν θὰ σοῦ δίδουν μήτε ὅσα ἐδώκες ὡς πρῶταν ἀγοράν.

— Ἐκατάλαβα, θὰ μὲ κάμῃς νὰ χρεωκοπήσω εἰς τὸ φαγὶ καὶ τὸ πιετό σου; δὲν τῶχω στὸ νοῦ μου.

— Μοῦ κακοφαίνεται, διότι χάνω μίαν καλὴν εὐκαιρίαν. Μολαταῦτα, ἐπειδὴ καλὰ καὶ θέλω νὰ σὰς θέσω εἰς ἔξοδα, ὑποσχεθῆτέ μου, ὅτι ἂν τοῦ Συναγματάρχου τὸ ζῆφος, ἀφοῦ πρῶτον διαπεράσῃ τὸν Προηγούμενον. . . .

— Δάγκασε τὴν γλῶσσάν σου!

— Τὴν δαγκάνω· πλὴν ὑποσχεθῆτέ μου, ὅτι, ἂν φθάσῃ, εἶναι μία ὑπόθεσις, μέχρις ἐμοῦ, ὅτι θέλετε μεθύσει ἐπὶ τοῦ μνημάτων μου;

— Σοὶ τὸ ὑποσχόμεθα.

— Ἄ, ὄχι οὕτω, θέλω μεθ' ὄρκου.

— Ὁρμιζόμεθα νὰ σὲ θάψωμεν μεθυσμένον.

— Ἰσραῖλα ἰδέα! καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, καλλήτερα δὲν εἰχέτουν' διὰ νὰ ἐξυπνήσω κατόπιν καὶ ἐπαληθεύσῃ οὕτω ἡ εὐχὴ τοῦ ἐξῆς τραγωδίου.

Πῶς ἦθελα ν' ἀπόθαινα κ' ὁ χάρος νὰ κοιμᾶται,

Καὶ πάλιν νὰ σοκάνουμον, νὰ ἰδῶ ποιὸς μ' ἐνθυμάται.

Ἀλλὰ, τίς ἐπιε πλειότερον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς μου. Ἐλα! ἔλα κραεὶ στὰ ποτήρια σας, κύριοι!

— Πλὴν δὲν ἔχομεν, εἶπεν ὁ Παπουλάκος.

— Δὲν ἔχομεν! λοιπὸν τώρα τεριάζει νὰ σοῦ ψάλλω τοῦ Παπουλάκου τὸ τραγοῦδι.

Καθαρόκαμε, Χριστόφορε τοῦ ναπισμοῦ κολώνα!

Ἐγὼ σ' ἐσένα ἡλιπίζα. . . .

— Διάβολο! ἡλιπίζα, ἡλιπίζα. . . πῶς τὸ ἔλεγαν τότε τὸ ἄλλο;

. . . ἡλιπίζα καὶ στὸ Γερονικόλα.

διὰ νὰ κλείσῃ ὁ στίχος ἐπρόσθεσεν ὁ Παπουλάκος.

— Αἶ! καὶ ἂν εἶχαμεν παρόντα κανένα ποιητὴν ἤθελε, Παπουλάκος μου, σοῦ ζητήσῃ ἰκανοποίησιν, διότι τοῦ ἐδαλοφρόνησες τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, εἶπεν ὁ Δούξ.

— Μετά χαρᾶς ἤθελα ὁμῶς παρακαλέσει μετὰ τὸν Συνταγματάρχην.
 — Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤθελες τὰ ἔχει καλὰ μὲ τοὺς νέους Ἀπόλλωνάς μας, πετοῦν, πετοῦν καὶ αὐτοὶ καθὼς ἐκεῖνος.
 — Ἄν, ὁμῶς δὲν τὸ μωρισθῆ τῆς κυρᾶς ἐπιτροπῆς ἢ γραμματικῆς, ἥτις μὲ μιὰ μεγάλη, μεγάλη ψαλλίδα τοὺς ἔκοψε τὰ πτερὰ καὶ μῆτε νὰ ἀνταγωνισθοῦν δὲν δύνανται πλέον.
 — Τελοσπάντων, κρασί!
 — Τώρα θὰ φέρῃ ὁ Γερονικόλας. Γερονικόλα! αἶ, Γερονικόλα!
 — Τίς εἶδεν, ὁ κακότυχος ὁ γέρος, ποῦ τρέχει· τίνος θύραν κτυπᾷ διὰ μίαν ἰδιοτροπιάν μας.
 — Ὡ, ἀναθεμάτα! ἐκεῖνος ὁ παλιόγερος ἔω; νὰ σύρῃ (τὸ ἓνα του πόδι, τρώγει ὁ σκύλος τὸ ἄλλο, καθὼς λέγει ἡ παροιμία.
 Ὁ Γερονικόλας ὄπισθεν τῆς θύρας ἰστάμενος, ἠθέλησε νὰ κινηθῆ, διότι, βλέπετε, ἡ φιλοτιμία του προσεβάλλετο· πλὴν τοῦ Πρηγομένου τὸ κεραυνοβόλον βλέμμα τὸν ἐκράτησεν ἀκίνητον.
 — Αἶ! τί νὰ γίνῃ, ἀρκούδιον, καὶ ὀλίγη ὑπομονή!
 — Ὑπομονή! μοῦ λέγει· πλὴν πλησιάζω νὰ νυστάξω.
 — Ὅχι δὰ, θὰ ἀκούσῃς τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ.
 — Λέγε λοιπὸν, εἰδὲ, μοὶ ἐπέρχεται ἰδέα νὰ ἐξέλθω μόνος μου· καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἰδέα, αὐτὴ ἡ ἰδέα.
 — Πολλὰ εὐμορφῆ ἰδέα, μάλιστα· ἀλλὰ νὰ ἰδῶμεν ἂν συμφέρῃ καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ τὴν παραδεχθῶμεν καὶ νὰ σὲ ἀφήσωμεν νὰ ἐξέλθῃς.
 — Καὶ διατί, παρακαλῶ;
 — Διότι τώρα, παρακαλῶ, ἔχομεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ φθάσῃ τὸ κρασί, ὅταν ὁμῶς ἡ γενναϊότης σου τὸ συνοδεύσῃ, ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ φθάσῃ ποτέ· λοιπὸν ἢ πρέπει νὰ ἐλθῶμεν ὅλοι μαζὴ σου ἢ καθοῦς τ' αὐγὰ σου, καὶ ὁ Γερονικόλας ὅπου καὶ ἂν ᾖναι ἔφθασεν, εἶναι ἄξιος ἀνθρώπος.
 — Ἐφθασα, παιδιὰ μου, ἔφθασα!
 — Εὖγε! Γερονικόλα, ἀξίζεις ὅσῳ βαρεῖς, καὶ βαρεῖς ὅσῳ ἀξίζεις· φέρε, φέρε!
 — Πλὴν τί νὰ φέρω, ἀφοῦ ἡ ἀστυνομία δὲν μὲ ἀφῆκε νὰ κτυπήσω τὴν θύρα τοῦ κρασσοπούλου καὶ μὲ ἔστρεψε ὀπίσω, μοῦ ἐξήτοῦσε μάλιστα φανάρι, λέγει, καὶ τόσα ἄλλα, ποῦ μὴ ρωτᾶτε παιδιὰ μου. . .
 Τοῦ Προηγούμενου τὸ γένειον ὕπερ ἤρχισε νὰ σαλεύῃ εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Γερονικόλα, κατηναζέτο ἅμα ἤκουσεν, ὅτι δὲν ἔφερε κρασί, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐβρίπτον βλέμμα ἐπιδοκιμαστικόν, εἰς τὸ ἀπεκρίνετο ὁ Γερονικόλας τηλεγραφικῶς, ὡς ἂν ἔλεγεν·— ἄφες με καὶ θὰ μείνῃς εὐχαριστημένος.
 — Τί, δὲν ἔφερες κρασί! ἡ ἀστυνομία δὲν σὲ ἀφῆκε, ἀφοῦ εἶπες, ὅτι οἱ ἰππῶται σὲ ἔστειλαν; ἰδοὺ περίστασις λοιπὸν νὰ τεθῆ εἰς ἐνέργειαν ἡ πολυκόμβος αὐτὴ βᾶθδος, ἔκραξε τὸ ἀρκούδιον.
 — Ἐμπρός! ἰππῶται· προσβάλλοντι τὰ δικαιώματά μας, τὸ ἐνομά μας πρέπει νὰ ᾖναι σεβαστὸν, ὑπέλαβεν ἕτερος ὑπὸ τὸν αἴστρον τῆς

ἀδυναμίας του φερόμενος, καὶ φωναὶ καὶ κακὸ ἠγέθησαν·— νὰ τοὺς δεῖξωμεν, νὰ τοὺς κάμωμεν. . . .
 — Ὁ Γερονικόλας τότε τὰ ἔχασε· δὲν εἰζευρε τί νὰ κάμῃ, δὲν εἰζευρε καὶ τί νὰ εἰπῆ.
 — Γερονικόλα! κράζει ὁ Προηγούμενος, κλείσε τὴν θύραν. Ὁ Γερονικόλας ἐκλείσε τὴν θύρα καὶ ἔστη ὀπισθεν αὐτῆς.
 — Γερονικόλα! σοῦ σπάνω τὴν κεφαλὴν, ἀνοίξε τὴν θύρα ἢ φύγε ἀπ' ἐκεῖ, ἂν δὲν θέλῃς νὰ κλείσῃς τὰ μάτια πρὶν τὴν ὥρα σου, ἐκράγασε τὸ ἀρκούδιον, καὶ ἐβρίβηθῃ δρυόμενον κατὰ τῆς θύρας.
 Ὁ Παπουλάκος, δι' ἐνὸς πηδῆματος, ἀντεκατέστησε τὸν Γερονικόλα.
 Τὸ ἀρκούδιον ἔστη ἀπέναντι αὐτοῦ.
 — Τί θὰ εἰπῆ τοῦτο, Παπουλάκε, μήπως παίζομε τό—σῦρε ἐξάδελφε καρτοῦνι; φύγε, μὰ τὴν πίστιν μου! διότι κακὰ τὴν ἔχεις.
 — Πάταξον μὲν, ἀκουσον δέ! ἀπήντησεν αὐτος μεγαλοπροεπῶς.
 — Φύγε, νὰ χαρῆς τὴν . . ., καὶ μὴ μοῦ κάμνῃς τὸν Θεμιστοκλέα, νὰ ζῆς.
 — Χά! Χά! Χά!
 — Τί γελάς χάχ!
 — Διότι, ὅπως ἴστασαι ἀπέναντί μου ἄγριος καὶ ἀπειλητικὸς, μὲ τὴν πολυκόμβον βᾶθδον σου, δὲν εἰζεύρω πως, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται καθὼς τὸν μέγαν Ἡρακλέα, ὅταν ἠπέλει νὰ φονεύσῃ τὰς στυμφαλίδας.
 — Ὡ, διαβολὲ Παπουλάκε, μῆτε τὴν μυθολογίαν δὲν εἰζεύρεις, καθὼς βλέπω, ἔκραξεν ὁ Προηγούμενος καὶ ἐτέθη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.— τότε εἶχε τόξον ὁ Ἡρακλῆς, φίλιτατε, διότι αἱ στυμφαλίδες δὲν ἦσαν τετράποδα, ἀλλὰ πετεινά.
 — Εἰζεύρω καὶ ἐγὼ, ἀδελφε, τί ᾖσαν ἴσα, ἴσα διότι ἦσαν πετεινά ἀπὸ τὸν φόβον μου ἐπέταξαν καὶ τὰ ἔχασα.
 — Αἶ! τελοσπάντων θὰ μᾶζ ἀφήσετε νὰ ἐξέλθωμεν; ἄλλως εἰπέτε μας τοῦλάχιστον τί παιγνίδι παίζομεν, εἰς τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀναμιγνύεται ἡ ἀστυνομία, διὰ νὰ μᾶς ὑβρίζῃ ἀτιμωρητί. . .
 — Παίζομεν, φίλοι μου, τὸ ὀραϊότερον παιγνίδι, εἰς τὸ ὅποιον ἡ ἀστυνομία μᾶς ὑπηρετεῖ, καὶ κάθησε νὰ ἰδῆς, ἂν θέλῃς.
 — Γερονικόλα!
 — Πρόσταξε, αὐθέντη.
 — Εἶναι πολλοὶ κλητῆρες ἔξω;
 — Δύο, αὐθέντη, καὶ ἓνας περίπολος.
 — Λοιπὸν πήγαινε καὶ εἰπέ τους ἐκ μέρους μου, ὅτι ὁ ἓνας νὰ ὑπάγῃ νὰ μᾶς ἀγοράσῃ καρῶνι, ὁ ἄλλος κρασί καὶ εἰς τὸν περίπολον ὅτι τὸν παρακαλῶ νὰ φυλάττῃ τὴν θύρα μας μὴν ἐμῆ κάνει; σκύλος.
 — Αὐθέντη. . . .
 — Τί φοβᾶσαι νὰ τὸ εἰπῆς; ἂν φοβᾶσαι δός με τὸ χερί σου νὰ ὑπάγωμεν μαζῆ. Καὶ λαθῶν τὴν χεῖρα τοῦ Γερονικόλα, ἐναπέθεσε δύο σφάντζικα, τὸν ὠδήγησε μέχρι τῆς θύρας· ἔστη ὁ Παπουλάκος, καὶ ὁ Γερονικόλας εὐρέθη ἐκτός.

— Ἴδού, κύριοι, εἶπε στραφεῖς πρὸς τοὺς ἀπορευόμενους· τί ἄλλο θέλεις Ἀρκούδιον, ἀφοῦ ἔχεις ὑπὸ τὰς διαταγὰς σου δύο ὀλοκλήρους ἐξουσίας, στρατιωτικὴν καὶ διοικητικὴν;

— Ἀνάθεμά με! ἂν καταλαμβάνω τί συμβαίνει! εἶπε καταπραυνόμενον τὸ ἀρκούδιον.

— Θὰ τὸ καταλάβης κατόπιν, ὅταν πιούμε μιὰ περισσώτερον, ἀφοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πῶμεν μίαν ὀλιγωτέραν... εἶπεν ὁ Προηγούμενος, καὶ τὸ ὕφος του εἰδείκνυε λεπτὴν εἰρωνείαν.

— Ἄκουτε ἐδῶ, Προηγούμενε, τὸ ὕφος σου ἐμφαίνει εἰρωνείαν, ἂν ἐννοῦς τᾶχα μήπως ἐγὼ πταίω;...

— Ὅχι δὲ, δὲν θέλω νὰ σὲ ἀδικήσω· πταίει, τοῦ διαβόλου ὁ Γερονικόλας, ἀνάθεμά το γιὰ κρασί... ὅστις δὲν ἔφερε κρασί... .

— Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, διότι δὲν ἦ ο, οὔτε διὰ τὸ κρασί, οὔτε διὰ τὸν Γερονικόλα· ἐθύμωσα μὲ τοῦ διαβόλου τὴν ἀστυνομίαν.

— Εἶχες δίκαιον, βέβαια· ὅσον δι' αὐτὸ μάλιστα! εἶχες δίκαιον· ἡμεῖς ἤλθομεν νὰ διασκεδάσωμεν, ἔπρεπε καὶ νὰ πῶμεν... .

— Πάλιν τὰ αὐτὰ... τώρα λοιπὸν θὰ ἰδῆς, ἂν ἡ ἔλλειψις τοῦ οἴνου μὲ ἔκαμε νὰ θυμώσω, ἢ ἄλλο τι.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰσείρχετο ὁ Γερονικόλας, κρατῶν φιάλην οἴνου καὶ τὰ καρύδια.

— Αὐθόνητη, εἶπε, ἔγινε καθὼς ἐπρόσταξες.

— Γερονικόλα! κράζει τὸ ἀρκούδιον, ἐδῶ, ἐδῶ!

— Ὁ Γερονικόλας προσέβλεψε τὸν Προηγούμενον χωρὶς νὰ κινήται.

— Ἐδῶ σοῦ λέγω, παλιόγερε!

— Δόσε το ἐκεῖ, Γερονικόλα—ἐνευσεν ὁ Προηγούμενος. Ὁ Γερονικόλας ὑπήκουσε.

Τὸ ἀρκούδιον ἔλαβε τὴν φιάλην ἀνὰ χεῖρας καὶ ὑψώσας αὐτὴν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του.— Καθὼς, εἶπε, συντρίβω τὴν φιάλην ταύτην νὰ συντρίψω καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς ἐξουσίας ἐκείνης, εἶτε ἀστυνομία εἶναι, εἶτε μὴ, ἂν ποτε θελήσῃ νὰ μὲ ἐνοχλήσῃς τὰς ἀθιωτέρας τέρφεις μου.

— εἶπε, καὶ ἐσπενδόνισε τὴν πλήρη φιάλην κατὰ τοῦ τοίχου.

— Κρίμα εἰς τὸ κρασί ἐπεφώνησαν πάντες.

— Κρίμα, κύριοι, λέγω καὶ ἐγὼ· πλὴν τὸ χυθὲν ὑγρὸν ἄς ᾔνοι εἰς τὸν λαϊμόν σας.

— Χά! Χά! Χά! γέλωτος ἄκρατος ἐκυρίευσεν τοὺς ἰππότες μου, καὶ ἡ φαιδρότης ἤρριψε νὰ ἐπαναρπάζηται εἰς τὰς εὐγενεῖς ἐκείνας φυσιογνωμίας, αἵτινες πρὸς στιγμὴν εἶχον διαταραχθῆ ἀπὸ τοὺς κἀπνοὺς τοῦ ῥητινίτου,

— Διάβολε ὄρκος!— φέρετε τώρα νὰ φάγωμεν κατὰξήρα, τὰ ξηρὰ καρύδια

— Ἢ, πόσον ἤθελα ἐνα καρέ.—Γερονικόλα ἔχεις καρέ, ἠρώτησεν ὁ Πηπουλάκος, καὶ ἠγέρθη νὰ διασηματίσῃ ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

— Καρέ! ἀμέως, παδιά μου.

— Διάβολε νὰ μὴν δύναται νὰ φέξῃ! καὶ τί θὰ κάμωμεν, ὡς τὸ πρῶτ;

— Τραγοῦδετε!

— Αἶ, καὶ ποῦ ὄρεξίς.

— Τότε ἀκούσατε τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ.

— Τῶ ὄντι, Προηγούμενε, τελείωσέ το.

— Ἄν εὐαρεστεῖσθε νὰ μὲ ἀφήσετε.

— Νὰ σὲ ἀφήσωμεν; ἔχεις τὸν λόγον καὶ τὴν ἀδειαν νὰ λέγῃς, φίλε μου, ἕως ἂν φέξῃ.

— Λοιπὸν εἶδατε, καθὼς ἔλεγα, ὅτι ἐμὲ ἐδοῦθησεν ἡ τύχη πλειότερον, παρὰ τὸν φιλότιμον, πλὴν ἀτυχῆ νέον... .

— Ἴσως, λέγω, διὰ νὰ παύσῃ ἡ ἀτελειότητος φιλονεικία τῆς τύχης μετὰ τοῦ ἀνθρώπου... .

— Ἐγὼ ὅμως ἐξακολουθῶ. Οἱ καλοὶ σου τοῦκοι, βλέποντες τὸ πείσμα μας, ἐμάνησαν μέχρι λύσσης, καὶ ἀμέσως διέταχθη γενικὴ καθ' ἡμῶν ἐφοδος— δὲν εἰζεύρω νὰ σὰς εἶπω, οὔτε πόσοι ἦσαν οἱ ἐχθροί, οὔτε πόσοι ἡμεῖς· τοῦτο μόνον εἰζεύρω, ὅτι ἡ ἐφοδὸς τῶν αὐτῆ ἀπέβη ματαία, διότι τὸ πῦρ ἡμῶν ἦτο συνεχὲς καὶ καυστικόν, μέχρι θανάτου· μόλις τὰ πυροβόλα μας ἐκενοῦντο καὶ τοῦ ἐχθροῦ αἱ τάξεις ἀραιοῦντο ἐπαισθητῶς· ὀπόθεν καὶ ἂν ἐπεχείρουν νὰ μὰς ἐξώσωσιν, ὁ θάνατος ἐπρότεινε τὸ δρέπανόν του, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ καρδία τὸ ὑπεστήριξεν... .

— Ἢ! ἂν εἶχομεν τάξιν, ἂν εἶχομεν διοργανισμόν... . πλὴν αὐτὰ θὰ τὰ εἶπῃ ἡ ἱστορία... .

— Βέβαια, βέβαια ἡ ἱστορία καὶ σὺ ἱστορία δὲν εἶσαι. Λέγε μας λοιπὸν, ἂν ἐφ' ἄσπετον εἰς τὴν—ἐλιά—

— Πλησιάζομεν, μίαν νύκτα ἀκόμη θὰ κκοπεράσωμεν, καὶ τὴν αὐγὴν, ἐν μόνον συμβᾶν ἔχω νὰ σὰς διηγηθῶ καὶ ἔρχεται ἡ ἐλιά.

Ἡ ἡμέρα λοιπὸν εἶναι πρὸς τὴν δύσιν τῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου ἐστήθη κανονοστιχία ἐνκντίον ἡμῶν ἐκ δύο τηλεβόλων, τῶν ὁποίων αἱ πρῶται σφαῖραι μὰς ἠνάγκασαν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰς πρῶτας τάξεις καὶ νὰ ἐχυροθῶμεν πρὸς τὰς πλευράς· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τὰ καταπραμμένα τηλεβόλα μὰς ἐφθάνον, ἐκρήμνιζον τὰ ἀσθενῆ προχώματα ἡμῶν καὶ ἐξεφρίζωνον τοὺς θάμνοους. Ἐβιάσθημεν τότε νὰ καταλάβωμεν, τὴν κορυφὴν, πλὴν καὶ ἐκεῖ ἐκαταλάβαμεν, ὅτι ἂν καὶ δὲν μὰς ἐφθάνον ἡ ἐχθρική σφαῖρα, οὐχ ἦττον ὅμως μιὰ κυκλικὴ ἐφοδος δι' ἀνεπτυγμένης γραμμῆς, νὰ ὀμιλήσω καὶ ἐγὼ τὴν γλώσσαν τῆς τακτικῆς πολεμικῆς, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ εἶχομεν τότε ἐν χρῆσει— ἡ δύνατο νὰ μὰς ζωογήσῃ ὡς ἄγραν πρὸς θήραν— συνηθροίζοντο λοιπὸν πάντες ἐδῶ, δέκα ἐκεῖ, εἰκοσιν εἰς ἄλλο μέρος ἐκ τῶν ἡμετέρων, καὶ οἱ ψιθυρισμοὶ καὶ τὰ κρυφομιλήματα, ὅλα ἐπρόδιδον, ὅτι ἐδειξεν ἡ αὐτὴ, δηλαδὴ ὠφελιθόντες τοῦ σκότους, ἀφήκαμεν τὰς θέσεις μας, ἵνα ἀποσυρθῶμεν εἰς τὸ γενικὸν στρατόπεδον· ἐκεῖ ὅπου μετ' ὀλίγας ἡμέρας συνέβη ὅτι συνέβη, καὶ ἐν μικρογραφίᾳ ἐμελλε νὰ συμβῆ καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ὀλίγους, ἐν ἐμένον ἐπὶ τοῦ λόφου ἀνοχύρωτοι... .

(ἀκολουθεῖ.)

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

—<ΚΟΝ>—

— Ά, Δαιμόνιον! σὰ χιμένα βλέπω πηδᾶς καὶ σὺ, τίποτε δὲν ἐνεργεῖς, τίποτε δὲν σκαλίξεις.

— Μὲ συγχωρεῖς, Δέσποτα, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι πρὸ τῆς ὥρας, διὰ νὰ μὴν εἶπω, ἀφ' ἧς σὲ εἶδα καὶ μὲ εἶδες, τίποτε ἄλλο δὲν κάμνω πρὸς νὰ σκαλίξω, τοὺς ὄνυχάς μου ἐννοεῖται, καθὼς ὁ Κύριος Ἀστυνόμος ἀδιάκοπα σκαλίζει τοὺς βῶθωνάς του, καὶ πηδᾶ καθὼς ἵππευεῖ ἐκεῖνος καὶ ἀνακαλύπτω μυστήρια...

— Τὰ ὅποια ἀπεστήθησε πρότερον ὅλος ὁ κόσμος, καὶ τὰ ἤκουσες καὶ σὺ ὡς ἡ ἀστυνομία εἰς τὰς τριόδους.

— Μὴ μὲ κακίζης, διότι τοιαύτη εἶναι ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων, καὶ οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἰς τὰ πολιτισμένα κράτη. — Ἡ ἀστυνομία πρέπει νὰ υπερβαίνει κατὰ τὰς ἀνακαλύψεις τὸν Διάβολον, ἐνῶ ὁ Διάβολος πρέπει νὰ υποτίθεται, ὅτι ἐργάζεται ἐπ' αὐτῶν. — Μὴ βλέπης τί συμβαίνει συνήθως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐχάθη τὸ πνεῦμα, ἡ εὐφυΐα ἐχρεωκόπισε, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνακαλύπτῃ ὁ Διάβολος, νὰ γεννᾷ ὁ Σατανᾶς καὶ αὐτὸς καὶ τὰ παιδιὰ του νὰ πράττωσι, διὰ νὰ δοθῇ κίνησις νὰ χρωματισθῇ ἡ ζωὴ.

Ἄλλοίμονον! ὅλοι σήμερον φιλοτιμοῦνται νὰ δμοιάζωσι κατὰ τὴν ἐνδυμασίαν, τὸ βᾶδισμα, τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, τὰς ὑποκλίσεις, τὸ πνεῦμα, τὸ φρόνημα, τὴν γλώσσαν, τὰ ἔθη, τὰ ἔθιμα, τοὺς μύστακας, τὸ γένειον, τὴν χορίστραν τῆς κόμης, μὰ τὴν ἀλήθειαν! καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ δικαίωτο, βλέπεις, ὅτι πολλοὶ φοροῦν δίπατα καὶ τρίπατα ὑποδήματα, καὶ πατοῦν στὰ νύχια, ἀν τύχη νὰ συμβαδίξωσι μὲ ὑψηλότερον τοῦ ἀναστήματός των δὲν λέγω δὲ, ὅτι καὶ οἱ ὑψηλοὶ δὲν χαμηλώνουν διὰ τὸ δμοιομορφοῦν, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι εἶναι ὀλίγοι πάντοτε.

Ποτὲ, μὰ τὴν οὐρανὸν μου, ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία δὲν ὑπῆρξε τοσοῦτον δμοιομορφος, οὔτε ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀγῶνος! ὅποια διαφορὰ ὑπῆρχε πρὸ εἰκοσιν, πρὸ δέκα, πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν!

Καὶ διὰ νὰ μὲ ἐννοήσης καλλίτερον, ἄς σοὶ φέρω παράδειγμα τὴν φιλολογικὴν μερίδα. — Ἐγραφον τότε οἱ Ἀσώπιοι συντακτικὰ, οἱ Γενάδιοι γραμματικὰς, οἱ Σερούγιοι ὀρθογραφικὰ, οἱ ποιηταὶ μας πανοράματα, οἱ Κωλέται φουστανέλλας. — Ἄ, συγγνώμην Δέσποτα — ἀνέμειξα κατὰ παραδρομὴν, τὴν πρακτικὴν φιλολογίαν μετὰ τῆς θεωρίας. — Λοιπὸν, καὶ τόσα ἄλλα ἔργα ἑλληνικοῦ νοῦς, ἑλληνικῆς καρδίας, καὶ διεκρίνοντο οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες, οἱ μεγάλοι νόες.

Σήμερον πενήντα, ἑκατὸν φιλόλογοι δέκα, εἴκοσι ποιηταὶ τριακόσιοι, τετρακόσιοι ἰατροὶ πεντακόσιοι, χίλιοι, ἓνα σύνταγμα ὀλόκληρον νομομαθῶν δύνασαι νὰ τοὺς ἀφομοιώσης εἰς ἓν πρόσωπον, εἰς ἓν φόρεμα, εἰς ἓν φρόνημα ὡς τόσους χάλικας τριβομένους εἰς ἓνα μύλον ἀποτελοῦντας ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν μονότονον ἦχον. Εἰς τοιοῦτον κόσμον λοιπὸν πεπολιτισμένον, εἰς κοινωνίαν τῶσον καλῶς συντεταγμένην, εἰς ἣν δὲν ἔχεις οὔτε φιλόλογους νὰ ἐπαινήσης. — διότι ἂν εἶπῶ νὰ ἐμπαίξης, πιθανὸν νὰ ὑποθέσουν, ὅτι ὑπαινίττομαι τὴν νέαν φιλολογικὴν σχολὴν τῶν Σούτσων, — οὔτε ἐπιστήμονας νὰ θαυμάσης, οὔτε παράδοξα, οὔτε ἀνέκδοτα κοινωνικὰ, διότι ἅμα κυρία τις φορέση ἀνδρικὸν πανταλόνιον, ὅλαι θὰ τὸ φορέσουν, διότι, σὲ λέγουν, τὸ ἐφόρεσε καὶ ἡ ῥομανογράφος Σάνδη — ἂν εἰς θελήσῃ νὰ φάγῃ ὡς λούκουλος καὶ ἐνδυσθῇ τὸν συρμὸν, ὅλοι τὸν ἀπομιμοῦνται διότι ἡ καλὴ τροφή δίδει ὑπόληψιν, καὶ τὸ ἐνδυμα, λέγει τοῦ συρμοῦ, εἶναι ἡ πρώτη σύστασις τοῦ πεπολιτισμένου ἀνθρώπου. Εἰς παρόμοιον λοιπὸν κόσμον καὶ ὁ Διάβολος, νομίζω, κινδυνεύει νὰ γίνῃ ἅγιος, διὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ, ὅτι «τὰ ἔβαλε μὲ ὅλον τὸν κόσμον» ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος τρώγει, ἐνδύεται, κοιμάται, πολιτεύεται ὡς ἂν ἦτο ἓν νευρόσπαστον.... Αἶ! αἶ!.... εἶδες!...

— Τί ἔπαθες, δαιμόνιον!

— Ἐπαθα λέγει! παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω νὰ σοὶ διηγηθῶ ἓν μικρὸν πῆδημα, νοστιμώτατον, μίαν μικρὰν φάρσα, τὴν ὅποιαν χθὲς, προχθὲς ἔπαιξα εἰς Σῦρον, ἐνῶ σὺ κατεγίνεσο νὰ λησμονήσης, ὅτι ὑπάρχεις.

— Ἄς, ἀκούσωμεν λοιπὸν τὰ μικρὰ σου πηδήματα.

— Φαντάσου με ἐν πρώτοις πρόξενον τουρκικὸν Διάβολος καὶ τουρκικὸς, τί διαβολότουρκος θὰ ἦμαι (χωρὶς νὰ κακιάσωμεν οἱ φίλοι καὶ γείτονές μας τουρκοὶ, διότι ἐνήργησα πρὸς τιμὴν των) λοιπὸν φαντάσου με! καὶ κατόπιν ὑπόθεσις, ὅτι μοῦ ἐπέρχεται ὄρεξις (διότι ἡμεῖς οἱ διαβολότουρκοὶ κάμνομεν ὅ,τι μᾶς φέρεῖ ἡ ὄρεξις) νὰ καταδιώξω εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπήκοον Ἕλληνα, διότι ὀνομάζεται Ἀργυροκαστρίτης, δηλαδὴ ἄνθρωπος μὲ ἀργύριον πολὺ, τὸ ὅποιον δὲν θέλει νὰ μοιράσῃ εἰς τοὺς πρόξενους διότι οἱ κύριοι πρόξενοι ὀθωμανοὶ δὲν λαμβάνουν ἀργύρια (ἀλλὰ διὰ νὰ σώσῃ τὰς ἀμαρτίας του, ἐπειδὴ καὶ ἀπήγαγεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὀθωμανίδα τινα, τὴν ὅποιαν ἔφερεν εἰς Σῦρον καὶ βαπτίσας αὐτὴν τὴν ἔλαβε εἰς σύζυγόν του.) Εἶναι ὅμως ἀληθὴς ἡ παρένθεσις, ὅτι καὶ ὁ Κύριος Ἀργυροκαστρίτης δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ μαρτυρικὰ, κατ' ἔθιμον, πρὸς τὸν Κύριον Πρόξενον τῆς τουρκίας, καὶ ἡ Κύριος Πρόξενος δυσηρεστήθη ἂν καὶ ἡ μετριοφροσύνη τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἰς τινὰς περιστάσεις υπερβαίνει καὶ τὴν τοῦ Δον-Κισσότους καὶ τοῦ Σανσὸ-Πάνσα, τοῦ ἱπποκόμου του τὴν φρόνησιν.

Διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅμως, ὅτι ὁ ἴδιος ἐνήργουν (καὶ λέγω ἐνήργουν, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ Πρόξενος) αὐτεπαγγέλτως περὶ ὑποθέσεως λίαν μεμακρυσμένης τῶν δικαίων μου, πρέπεισα λόγῳ καὶ ἔργῳ ἓνα γεροντοδικηγόρον ἀθωώτατον, ὡς τὸν γέροντα γάτον τοῦ μύθου, τὸν παρέπεισα, λέγω, καὶ μετεμπίεσθη ὁ καλὸς σου μὲ καυτὰ νι καὶ σαρίκι ἐνός

Ἀλλῆ-Ἀγᾶ, καὶ παρουσιάζεται ὡς ἀντιπρόσωπος ἐκεῖνου, νὰ ὑπεράσπισθῇ τὰ τουρκικὰ πολιτικὰ δικαιώματα, ἐξασκούμενα ἐπὶ τοῦ ἐλευθεροῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους. κτλ. κτλ. κτλ...

Μεταβαίνομεν λοιπὸν ἐγὼ καὶ ὁ μετεμφισμένοσ δικηγόρος, ἄγριοι καὶ ἀπειλιτικοὶ καὶ οἱ δύο εἰς τοῦ Ἀργυροκαστρίτου τὴν οἰκίαν.

— Σαμπᾶν χαῖρ ὄλσοῦν, δηλαδὴ κλημέρα σας κυρία, εἶπομεν.

— Σαφᾶς γκελτί ὄλσοῦν — δηλαδὴ καλῶς ἤλθετε, κύριοι, μᾶς ἀπήντησεν.

— Εἶσαι τοῦ λόγου σου ἡ Μαρία, ἡ σύζυγος τοῦ Κυρίου Δημητράκη Ἀργυροκαστρίτου.

— Ναίσκε, τσελεπῆ, ἐγὼ τί ἀγαπάτε;

— Ποῦ εἶναι ὁ τζελεπῆ Δημητράκης.

— Εἰς τὴν ἀγορὰν εἶναι — Ἐφσεντήμ.

Μεταμορφοῦμαι τότε ἐγὼ εἰς γυναῖκα· εἰσερχόμεθα ἐγὼ καὶ ὁ γέρο-δικηγόρος Ἀλλῆ-Ἀγᾶς, κλείομεν τὴν θύραν, καὶ ἀρχίζομεν νὰ ἐξιμολογῶμεν τὴν καλὴν σου ὀθωμανίδα — Ἡθέλησε νὰ φωνάξῃ, πλὴν νὰ σου, καὶ τούτῃ, νάσου καὶ ἐκείνην, λάβε καὶ τὴν ἄλλην. — Καὶ διατὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν τουρκίαν; καὶ διατὶ νὰ βαπτισθῆς καὶ νὰ γίνῃς χριστιανή; καὶ ἀφοῦ ἐβαπτίσθῃς διατὶ νὰ μὴν δώσῃς μαρτυρικὰ καὶ τοῦ Κυρίου Προξένου; Καὶ τέλος διατὶ τοῦτο, διατὶ ἐκεῖνο, τὴν ἐκάμαμεν — γιὰ τ' ἄλάτι — καθὼς λέγει ὁ λόγος (καὶ μεταξύ μας ἄς μὲνῃ τοῦτο) μικρᾶς τινοσ ἀξίας πράγματα, ἕως ὀκτακοσίων περίπου δραχμῶν, μοῦ φαίνεσθαι, περιπλέχθησαν μὲ ἕνα κάποιον εὐμορφον τρόπον εἰς τοὺς ὄνυχάς μας.

Ἐρχεται κατόπιν ὁ Ἀργυροκαστρίτης, ὁ σύζυγος, καὶ εὐρίσκει τὴν σύζυγον ὀλοφυρωμένην, μαρῆναι τὴν αἰτίαν πετᾶ, τρέχει εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν· πλὴν ἀντὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέωσ Κυρίου Ἀννύτου, ἡ Ἀννίνου, ἀδιάφορον, καὶ τὰ δύο ὀνόματα ἔχουσι τὴν ἱστορίαν των, ἀμφοτέρωσ εἶναι εἰσαγγελεῖσ ἀσθηροί· ἀντὶ λοιπὸν νὰ εὕρῃ τὴν εἰσαγγελίαν, εὐρίσκει τὴν θύραν τῶν φυλακῶν, ἧτις ἐννοεῖσ, ἠνοίχθη κατ' εἰσῆγησιν ἐμοῦ τοῦ διαβολοπροξένου. . . .

Τέλος γίνεται ζήτημα, ἀναγκαστὶ ἡ κοινωνία, ζητοῦν ἱκανοποίησιν οἱ προσβληθέντεσ νόμοι, τὸ καταπατηθὲν ἰσρὸν ἄσυλον τοῦ ἑλλήνοσ ἀπὸ ἕνα διαβολότουρκον — καὶ ὁ Κύριος Νομάρχης, τὸν ὀποῖον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην περιέπλεξεν ἡ ἄκρα ἀγαθοσύνη του, δὲν δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἀπέναντι τῆσ γενικῆσ καταφοράσ· καὶ ἐγὼ γελῶ.

Ἐντούτοισ συγκαλοῦνται δικηγορικὰ συμβούλια, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὅπου δὲν ἤλπιζα εἰσάγεται εἰς δίκην ἡ ὑπόθεσις, καὶ κατηγορεῖται ὡσ παράνομον τὸ ἐκδοθὲν βούλευμα προφυλακίσεωσ ὑπὸ τοῦ Κυρίου Εἰσαγγελέωσ, καὶ μίαν αὐγὴν τῆσ δεκάτησ τρίτησ Νοεμβρίου, ἡμέραν τετάρτην συζητεῖται ἡ ὑπόθεσις. Ἐπροσπάθησα νὰ συζητηθῇ τὴν τρίτην, διότι τότε ἡ σατανικὴ ἐξουσία μου εἶχεν ἔκτασιν, καὶ τὸ ἤθελεν καὶ ὁ Κ. Εἰσαγγελέωσ, μετὰ τοῦ ὀποῖου συνεννοήθη ὡσ δικηγόροσ πληρεξούσιοσ, ἐκ μέρουσ πάλιν τοῦ τούρκου, ὑπερασπιζόμενοσ τὰς αὐ-

θαιρεσίας του ἀπέναντι ὄλου τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου, χωρὶς νὰ μὲ μέλλῃ τέσσαρα, ἀν καὶ τὴν ἡμέραν τῆσ δίκης ἐκινδύνευσε νὰ μοῦ ψάλλου τὸ «Ἡσαῖα χόρευε.» Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀμαρτίαν μου, Δέσποτα, ἤθελα νὰ τὸ ἀκούσω, τοῦλάχιστον ὡσ ἀλλόθρησκοσ, ἀφοῦ δὲν ἦτο τῆσ τύχησ νὰ τὸ ἀκούσω ὡσ νυμφίωσ. . .

— Καὶ ὕστερον ἀφ' ὄλα ταῦτα, Δαιμόνιον;

— Ἀναμένομεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ σεβαστοῦ δικαστηρίου, Δέσποτα, διὰ νὰ μάθωμεν, ἀν θὰ ἐπικυρώσῃ ὅσα εἶπα ὑπὲρ τοῦ μισέλληνοσ πελάτου μου, δηλαδὴ ἐν ὀλίγοισ, ἀν ἡ Ἑλλάσ εἶναι τῶρ κακούργω τὸ ἄσυλον. κτλ. κτλ. κτλ.

— Ἄ, Σατανᾶ! τέτοια κατορθώνεις, ἐλπίζω λοιπὸν καὶ ὡσ διαβολότουρκον νὰ σε διορθώσω, καὶ ὡσ δικηγόρον νὰ σοῦ ψάλλω ἐγὼ τὸ Ἡσαῖα χόρευε, — θὰ σε στυγαγραφίσω, μὰ τὸν σκουφον μου! καθὼς δὲν ἐπερίμενεσ, γερόντιον παμπόνηρον.

— Καὶ πρὸσ τιμωρίαν σου πήδα τῶρα εἰς Σύρον.

— Ἐκεῖθεν μόλισ ἐφθασα, τί νὰ κάμω πάλιν;

— Νὰ μοῦ φιλήσῃς κατὰ μέτωπον τὸν ἀγαπητὸν, κύριον Λύτζικαν, ἱατρὸν τοῦ ὕγειονομείου, καὶ ἀφοῦ τὸν εἶπῃσ πολλὰ, πολλὰ χαιρετισματα ἐκ μέρουσ μου, τότε κάμε τον τὴν φιλικὴν, πάλιν ἐκ μέρουσ μου, παρατήρησιν, ὅτι ὁ Ἀσκληπίωσ καὶ ὁ Ἴπποκράτησ περιεπάτου ἀνυπόδητοι, καὶ ἀμισθὶ ἐθεράπευον τοὺσ ἀσθενεῖσ, καὶ ἔτρεχον πρόθυμοὶ ὅπου τῆσ ἀνθρωπότητοσ ἡ ἀνάγκη τοὺσ ἐκάλει. Ἡ εὐγενεία του, ἡ ἑσυχότησ του, διατὶ ἀφοῦ πληρόνεται ἀδρὰ παρὰ τῆσ Κυβερνήσεωσ, διατὶ δὲν παρευρίσκειται τακτικὰ εἰς τὰ χρέη του; ἡ φοβεῖται μὴ βρέξῃ τὰ ἐκ λουστριρίου ὑποδήματά του, καὶ ὁ ἄνεμοσ χαλάσῃ τὴν χορίστραν τῆσ κόμης του, ἀν μεταβῇ ὅπου τὸ χρέοσ καὶ τὸ καθήκον τὸν καλεῖ, ἐλευθεροκοινοῶν ἐγκαίρωσ τὰ διάφορα καταπλέοντα πλοῖα; Αὐτὰ, μικρὲ μου Σατανᾶ, καὶ ὄσοε του εἰς ἐν σου δεῦτερον φίλημα, νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸν ἀγαπᾶσ πολλὸ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δυσκολεύεσαι νὰ τὸν ἐμπεροδεύσῃς ἡμέραν τινα εἰς πείσμα τοῦ Κ. ὕγειονόμου εἰς τὰ διαβολοπηδῆματά σου.

— Πηδῶ, πηδῶ, Δέσποτα, πρὸσ χάριν σου ὅμωσ, καθὼς καὶ ἡ αὐτοῦ ἐξοχότησ πρὸσ χάριν. . . . τί δὲν πράττει! . . . Εἶπέ με τέλοσ, μικρὲ μου, τί εἰξεύρεις καὶ σὺ περὶ τῆσ διαβρυλλουμένησ αὐξήσεωσ τῆσ μισθοδοσίας τῶν ὑπαλλήλων; εἶναι ἀληθὲσ, ὅτι. . .

— Μὰ τὴν μισθοδοσίαν ἀκριβῶσ δὲν δύναμαι νὰ σε πληροσορήσω, καὶτι ὅμωσ πρόκειται νὰ γίνῃ (πλὴν σε παρακαλῶ νὰ μὲνῃ μεταξύ μας, διότι δὲν θέλω νὰ καταχρασθῶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ φίλου μου Κυρίου Καζαμία) καὶτι πρόκειται λοιπὸν νὰ γίνῃ καὶ νομιζῶ, ὅτι ἀπὸ τοῦ μηνὸσ Ἰανουαρίου αὐξάνει ἡ συνήθησ ἐργασία αὐτῶν, τόσασ ὥρασ, ἀν ἐνθυμοῦμαι καλῶσ, καὶ τόσα λεπτὰ τὸ ἡμερονόκτιον. . . .

— Μάθε προστούτοισ, (ὑπ' εὐθύνην ὅμωσ πάντοτε ἐκείνου, ὅστισ τὸ διεδῶκεν) ὅτι ἐπειδὴ καὶ ὀλίγα νυκτερινὰ δυσάρεστα ἀκολοθημάτα, ἠκολοθησαν ἐσχάτωσ εἰς φιλοπόχοσ πολίτασ, καὶ τινεσ νυκτοκλοπαί, εἰς ἀνεκάλυψιν τῶν ὀποῖων ἰγνηλατεῖ ἐριπποσ ἡ ἀστυνομεία

και ἐπειδὴ ὁ θόρυθος τῶν κλειδοκυμβάλων μεγάλη προσκόμματα φέρει εἰς τὴν καταδίωξιν, διότι δὲν ἀφίνει οὔτε ὁ κρότος τῶν πετάλων τοῦ ἴππου του νὰ ἀκουσθῇ διὰ ταῦτα καὶ δι' ἄλλα πολλά . . . δριζεται δι' ἀστυνομικῆς διατάξεως ἐποχῆ, καθ' ἣν νὰ παύζηται τὸ κλειδοκύμβαλον, καθὼς προσδιορίζεται ἐποχῆ καὶ διὰ τὸ κυνήγιον — ἀφοῦ τοσάυτη γενικὴ ἐπιθυμία (διὰ νὰ μὴ εἶπω ἐπαδημία) τοῦ κλειδοκυμβάλιζεν ἐγεννήθη ἀπὸ τινος εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἡμῶν . . .

— Σπουδαιότατον ὅμως, καὶ τι λίαν σοβαρὸν συμβαίνει εἰς Πειραιᾶ. Πρὸ τινος εἶχε συστηθῆ ἐκεῖ, ἀδεία καὶ τῆς ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, σχετικῶς μὲ τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου καὶ εἶδος τι χρηματιστικῆς τραπέζης, δαρείουσης ἐπὶ ὑποθήκῃ πάντοτε. Δὲν ἐξετάζομεν τί δυσάρεστον συνέβη εἰς τὰς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν πολιτῶν δόσολειψίας, διότι τὸ συμφέρον παρεκτρέπει πολλάκις τὸν ἄνθρωπον — Οὐχ ἦσαν ὅμως ὁ αὐστηρὸς ὑπαστυνόμος, ὁ πιστὸς καὶ ἄμεσος ὑπὲρ τῆς τῶν δημοσίων δὲν ἔπρεπε νὰ κλείσῃ ἀνθαιρέτως πρὸς βλάβην τοῦ δημοσίου τὸ κατὰστημα τοῦτο, δίδων οὕτω χώραν εἰς τὴν αἰσχροκέρδιαν τῶν συναλλαγματοῦν καὶ ὑποστηρίζων μάλιστα καὶ ὡς ἐμάθομεν, τὰς συναλλαγὰς μὲ ὑπέρογκον τόκον.

— Γράφεται καὶ αὐτὸ ὡς νέον, Δέσποτα, χάριν τῶν παρεκτροπῶν τοῦ ὠραιοῦ φύλλου.

— ἤρεθουσαν, διαβαίνων ἔμπροσθεν παραθύρου τῆς μεσαιᾶς ὁροφῆς τριούρου οἰκίας ἤκουσα τὸ ἐξῆς.

— Ἐλα, ἐδῶ, ἔλα παμπόνηρη!

— Ἡ καρδία μου ἔκαμε τὰκ, καὶ ἐπρόβαλα τὸ οὖς μου, ὄχι ὡς ὠτακουστῆς, διότι εἶναι ἀμαρτία, λέγει, νὰ παραμονεύῃ τις, ἀλλ' εἰς τὴν ζωὴν μου, ἐκολακέυθην, διότι ἐνόμισα, ὅτι ἐκράζεν ἐμὲ ἐπομένως ἡ φωνὴ ἦτο σειρήνης φωνὴ καὶ τὸ πρόσωπον ἀγγέλου· ἐγὼ δὲ ἐννοεῖς, ὅτι ἂν καὶ εἶμαι περιπλανώμενος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, δὲν εἶμαι ὅμως Ὀδυσσεύς..

— Ἐλα λοιπὸν, σοῦ λέγω Μαρία, καὶ εἰπέ μου δὲν εἰξεύρεις κἀνὲν ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῆς πρῶνῃ κυρίας σου; ἤκουσα νὰ λέγουν.

— Ποτὲ δὲν μοὶ ἐναπιστεύθη τίποτε! — ὄχι! ψεύματά μου, μίαν ἡμέραν μόνον εἶχον ἔλθει ἕνας μέγας διπλωμάτης εἰς τὴν οἰκίαν μας τότε καὶ μὲ ἔκαμε προσεκτικὴν νὰ μὴ εἰπῶ εἰς κανένα τίποτε, διότι ἡ κυρία, λέγει, ἤθελε νὰ κάμῃ σουπρίζα· εἰς ποῖον ὅμως δὲν μοὶ εἶπε ...

— Ὁ κόσμος ὅμως λέγει, ὅτι σὺ ἦσουν ἡ ἐμπιστευμένη τῆς.

— Ἐγὼ! τόσο ἐμπιστευμένη, ὅπου σοῦ δριζομαι εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ἤθελα εἰξεύρει τίποτε, μὰ τίποτε! ἂν πρὶν τῆς παραδίωξ τὰς ἰδιαιτέρας ἐπιστολάς τῆς δὲν ἔβαλα νὰ τὰς ἀνοίγῃ ὁ ἐξ ἀδελφός μου, δηλαδή οὗτος τῆς κόρης τῆς ἀδελφῆς τῆς νένας μου, καὶ νὰ μοῦ τὰς διαβάξῃ, διότι δὲν ἔτυχε νὰ εἰξεύρω καὶ ἐγὼ ὀλίγα γράμματα, καθὼς ἡ εὐγενεὶα σας . . .

— Ἡ νέα οἰκοδέσποινα εἰδῆξε τὰ χεῖλη τῆς μέχρις αἵματος.

— Χί! χί! ἐγέλασα καὶ ἐγὼ καὶ ἐπήδησα μακρὰν.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.